

„ZOO'N VREESELIJK DIER!”

Een ware geschiedenis

DOOR

ALETTA HOOG.

Een zendelingsvrouw in een ver, warm land, zat op de voorgalerij van haar huis te lezen ¹⁾.

Een geritsel deed haar opzien van haar boek, en zij keek in een paar oogen, zoo donker en vreemd glanzend, dat zij 't eerste oogenblik aan een dier dacht, dat tusschen de planten te voorschijn kwam, en zich aan een der veranda-stijlen had opgeheschen. Maar neen, het was een meisje, maar misvormd, met een hoogen rug en bijzonder lange armen. Een paar vuile en gescheurde lappen hingen om haar lijf, en 't haar was zoo dik, ruig en wild, dat het blijkbaar nooit gekamd of geborsteld was. Dat zwarte haar om 't zwarte gezicht — ja, 't deed heusch aan een of ander wouddier denken! Maar 't was toch een mensch, en hoor, ze begon te spreken!

„Arm zwart meisje vertellen van grooten God — mevrouw is over groote zee gekomen om daarvan te spreken”, en ze zag daarbij de zendelingsvrouw smeekend aan.

Deze antwoordde niet dadelijk, de verschijning en de vraag waren zoo onverwacht! En ze was getroffen door het feit, dat dit kind haar verlegenheid overwonnen had in haar verlangen om van God te hooren.

„Arm zwart meisje vertellen van grooten God”, herhaalde zij.

„Kom morgen om dezen tijd terug, dan zal ik je vertellen”, sprak de zendelingsvrouw.

Vreugde blonk er in de sprekende oogen van het kind, ze knikte bij wijze van dank, schudde het ruige haar, boog zich terug en gleeed langs den stijl naar beneden, precies zooals een aap zou

¹⁾ Indische huizen hebben altijd een ruime veranda aan den voorkant van 't huis, een paar treden van den grond, en een veranda aan den achterkant, de voorgalerij en achtergalerij genaamd. Daartusschen liggen dan de kamers.

gedaan hebben. De zendelingsvrouw was weer alleen, maar met het lezen was 't uit; ze dacht er over *hoe* zij tot dit kind zou spreken en bad God, haar den weg te wijzen.

Den volgenden dag op hetzelfde uur zat zij in haar Bijbel te lezen, wachtend op het meisje. Om rustiger met haar te kunnen spreken, was zij op de achtergalerij gaan zitten. Een der zwarte bedienden kwam zeggen, dat Ada, zoo heette het meisje dus, er was, „Goed, breng haar hier”.

Een oogenblik later hoort de zendelingsvrouw een doordringenden schreeuw, en dadelijk daarop vliegt Ada binnen, blijkbaar in grooten angst, en hurkt bevend neer, achter de zendelingsvrouw, als zocht zij daar bescherming.

„Wat is er, mijn kind?”

„Daar! o daar!” en het meisje wees naar een der kamers, die zij door was gegaan, „is, is een vreeselijk dier!”

„Maar daar *is* geen dier”, klonk het geruststellend.

„Ja wel, wel . . . o ga er niet heen”, smeekte het meisje, toen zij zag, dat de witte dame naar die kamer wou gaan.

„We zullen samen gaan kijken”, en het meisje, hoewel aarzelend, volgde haar.

„En waar is het nu, het dier, waar je zoo van geschrikt bent?”

„Daar! daar!” en Ada wees naar een grooten spiegel, waarin Ada's misvormd lichaam, haar zwarte gezicht met de wilde haren te zien was.

„Maar dat is geen dier — dat ben je zelt, dat zijn Ada's handen, en het is Ada's gezicht en Ada's haar — kijk maar.”

Dat was een ontdekking voor Ada, die zichzelf nog nooit in een spiegel gezien had!

„Leelijk! vuil! leelijk!” zei ze, van haar eigen beeld naar de zendelingsvrouw ziende, „wou wit worden, schoon, net als mevrouw”.

„Wit kan ik je niet maken”, sprak deze lachend, maar schoon wel, ga maar mee”, en zij ging met Ada naar de badkamer en nam haar flink onderhanden met spons en zeep, kam en borstel. Toen trok zij haar een schoon inlandsch kleedingstuk aan, bond het haar met een lint te zamen, en bracht haar daarna voor den grooten spiegel. Ada bekeek zich met welgevallen, draaide zich half om, bekeek zichzelf dan weer, en zei: „Nu mooi, niet vuil meer, schoon! heel schoon!”

„Ja”. zei de zendelingsvrouw, „nu ben je niet vuil meer, nu

ben je schoon, maar alleen van buiten.” En toen begon zij Ada te vertellen, dat een mensch van binnen ook reiniging noodig heeft, dat het daar ook niet mooi uitziet, door de *zonde*. En zij wist het Ada zoo duidelijk te maken, dat deze zei: „Graag van binnen ook schoon worden.”

Elken dag liet toen de zendelingsvrouw Ada bij zich komen. Zij vertelde van de *eerste* zonde: de ongehoorzaamheid van Adam en Eva in 't Paradijs — van Kaïn, die zijn broeder Abel doodde — en vele geschiedenissen uit het Oude Testament, waardoor Ada ging begrijpen, dat het de *zonde* is, die de menschen onrustig en ongelukkig maakt. Toen sprak zij van de beloften, die God aan de menschen gaf over Een, die komen zou, om de zonde uit de harten der menschen weg te nemen, en die hen weer gelukkig zou maken. En dat Hij daarom Heiland, Zaligmaker genoemd wordt. En toen kwam zij aan de heerlijkste geschiedenis: de komst van den Heer Jezus op aarde. 't Was niet in den Kersttijd, en er was geen Kerstboom of Kerstfeestviering, maar wel was er Kerstblijdschap in 't hart van de zendelingsvrouw, toen zij aan dit zwarte, onwetende kind mocht vertellen van de engelen, die zongen in Bethlehems velden, van het Kindeke in de kribbe, en van Zijn groote liefde, waardoor elk Kerstfeest altijd weer opnieuw heerlijk is.

En in Ada's hart kwam ook blijdschap, omdat zij hoorde, dat de Heer Jezus ook voor *haar* op aarde gekomen was.

Een paar maanden later vond de zendelingsvrouw haar leerling weer voor den grooten spiegel staan, en hoorde haar zeggen: „Zou Ada nu van binnen ook schoon zijn?”

„We zullen 't hopen. Bid maar iederen dag:

„Al ben ik klein,
Maak mijn harte rein —
Dat Gij, meer en meer
Er in wone, o Heer!”

Dat gebed is verhoord. Eenige jaren later kwam Ada in de kerk in een wit kleed en werd zij gedoopt, nadat zij haar geloof in den Heiland beleden had. Zij werd een echte Christin.

